

Sygn. akt VI Ka 221/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 r.

sprawy **M. B. (1) i A. W.**

oskarżonych z art. 279 § 1 kk i inne

z powodu apelacji, wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego A. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 14 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 634/13

- I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. W. w zakresie czynów przypisanych mu w pkt II części dyspozytywnej wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania,
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec A. W. utrzymuje w mocy,
- III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. B. (1),
- IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego M. B. (1) kwotę 420 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym,
- V. **stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.**

Sygn. akt VI Ka 221/14

UZASADNIENIE

M. B. (1) został oskarżony o to, że

1. w nocy z 16 na 17.11.2009r. w J. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o numerze VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 23.000 zł oraz znajdujący się w nim sprzęt elektroniczny o wartości 5.000 zł należący do U. i W. G. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

2. w dniu 27.12.2009r. w J. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim dokonaniu zabezpieczeń zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o numerze VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 60.000 zł należący do A. S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

3. w dniu 29.12.2009r. w J. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim dokonaniu zabezpieczeń zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o numerze VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 70.000 zł należący do E. M.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

A. W. został oskarżony o to, że:

4. w okresie pomiędzy 16.09.2009r., a 16.11.2009r. w Ś.woj. (...), pomógł ukryciu i zbyciu samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o numerze VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 60.000 zł wiedząc, że pojazd ten był uzyskany za pomocą czynu zabronionego w postaci kradzieży na szkodę firmy leasingowej (...),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

5. w okresie pomiędzy 16.11.2009r., a 22.12.2009r. w Ś.woj. (...), pomógł ukryciu i zbyciu samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o numerze VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 23.000 zł wiedząc, że pojazd ten był uzyskany za pomocą czynu zabronionego w postaci kradzieży na szkodę G.i W. G. (1),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

6. w okresie pomiędzy 27.12.2009r., a 7.01.2010r. w Ś. woj. (...), pomógł ukryciu i zbyciu samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o numerze VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 60.000 zł wiedząc, że pojazd ten był uzyskany za pomocą czynu zabronionego w postaci kradzieży na szkodę A. S.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014r. w sprawie II K 634/13:

I. uniewinnił oskarżonego M. B. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach 1-3 części wstępnej wyroku;

II. oskarżonego A. W. uznał za winnego tego, że:

- w dniu 16 listopada 2009 roku w S., nabył od nieustalonej osoby pochodzący z kradzieży samochód marki V. (...) o numerze VIN (...), stanowiący własność (...), o wartości 60.000 złotych wiedząc, że został on uzyskany za pomocą kradzieży,

- w dniu 22 grudnia 2009 roku w Ś., pomógł innej osobie do zbycia samochodu marki R. (...) o numerze VIN (...), stanowiącego własność G. G.i W. G. (1), o wartości 23.000 złotych wiedząc, że został on uzyskany za pomocą kradzieży,

to jest występków z art. 291 § 1 k.k. przy przyjęciu, iż stanowiły one elementy ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k., karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

IV. uniewinnił oskarżonego A. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie 6 części wstępnej wyroku;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego A. W. kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 18, 19 i 20 lipca 2012 roku, jako równoważny 6 (sześciu) stawkom dziennym grzywny;

VI. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdził, iż koszty procesu w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1) ponosi Skarb Państwa, w tym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz tego oskarżonego kwotę 3.800 złotych tytułem zwrotu kosztów działania obrońcy z wyboru;

VII. na podstawie art. 630 k.p.k. stwierdził, iż wydatki postępowania związane z oskarżeniem w części uniewinniającej A. W. ponosi Skarb Państwa;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k., zasądził od oskarżonego A. W. koszty sądowe w kwocie 3.051,70 złotych, w tym, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył mu 2.300 złotych opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu przez sąd I instancji błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodnione popełnienia przez oskarżonych czynów z art. 291§1 kk, a w konsekwencji ich uniewinnienie, jakkolwiek dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą nieodparcie do przeciwnego wniosku.

Stawiając powyższy zarzut, zgodnie z treścią art. 437§1 i 2 kpk prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a to:

a. art. 410 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na wybiórczych elementach ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego i nie odniesienie się przy wydawaniu rozstrzygnięcia do oceny prawdziwości całości wyjaśnień złożonych przez oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego a nadto przez oparcie wyroku o dowody z wyjaśnień oskarżonego złożonych w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy pod sygn. akt 1 Ds. 466/10 w sytuacji gdy dowód ten nie został przeprowadzony w toku postępowania przed Sądem I instancji.

b. art. 7 kpk na skutek przekroczenia swobodnej oceny dowodów przechodzącą w dowolną i dokonaną wbrew doświadczeniu życiowemu i zasadom logiki sprowadzającą się do bezkrytycznego uznania w całości za wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w sytuacji gdy wyjaśnienia te zawierają szereg nieprawdziwych informacji podważających ich wiarygodność bez analizy tychże wyjaśnień w powiązaniu z innym zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz odmowy przyznania waloru wiarygodności zeznaniom S. P. i M. B. (2) oraz P. B. a tym samym uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu w pkt II zaskarżonego wyroku czynów,

c. błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie uzasadnienia wyroku dotyczącego pkt IV zaskarżonego wyroku tj., w zakresie uniewinnienia oskarżonego polegającą na uznaniu w skutek dowolnej i niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego oceny zabranego w sprawie materiału dowodowego, że pomiędzy 17 listopada 2009r. a 18 lipca 2010r, M.

B. (1) poprosił A. W. o pomoc przy sprzedaży samochodu marki T. (...) i oskarżony W. skontaktował go z inną osobą z L., która miała nabyć ten pojazd w sytuacji gdy zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdza powyższych ustaleń faktycznych Sądu,

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest oczywiście bezzasadna zaś apelacja obrońcy oskarżonego zasadna jest częściowo.

W pierwszej kolejności omówione zostaną zarzuty zawarte w apelacji prokuratora.

Zarzut apelacji prokuratora błędu w ustaleniach faktycznych jest zarzutem oczywiście niezasadnym. Apelujący przyznaje będąc lojalnym do przeprowadzonych w sprawie dowodów, iż oskarżonemu M. B. (1) postawiono zarzuty kradzieży z włamaniami do trzech samochodów w datach: 16 – 17 listopada 2009 roku, 27 grudnia 2009 roku oraz 29 grudnia 2009 roku a przeprowadzane dowody nie pozwalają na przypisanie temu oskarżonemu zarzucanych mu czynów. Przyznaje apelujący także, iż brak jest jakichkolwiek dowodów, że M. B. (1) dokonał kradzieży któregokolwiek z samochodów wymienionych w przedstawianych mu zarzutach aktu oskarżenia. Przyznaje, że tych ustaleń Sądu Rejonowego nie kwestionuje. Stwierdza natomiast, że przeprowadzane dowody pozwalały na przypisanie temu oskarżonemu czynów kwalifikowanych z art. 291 § 1 kk. Co istotne apelujący nie kwestionuje tych ustaleń Sądu Rejonowego, kiedy Sąd ten stwierdza, w jakim czasie M. B. (1) miał kontaktować się z A. W. prosząc go o zbycie samochodów R. (...) i dwóch T. (...). Sąd Rejonowy tymczasem ustalił w sposób prawidłowy, opierając się na jedynych dostępnych i przeprowadzanych dowodach tj. zeznaniach S. M., wyjaśnieniach A. W., że samochód R. (...) nabywca uzyskał dopiero 22 grudnia 2009 roku. Samochód ten został zabezpieczony i nie ulega wątpliwości, że pochodził on z kradzieży z włamaniem na szkodę U. i W. G. (1). Odnośnie dwóch pozostałych samochodów marki T. (...) materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie, wbrew twierdzeniom apelującego, że T., o pomoc w sprzedaży których M. B. (1) prosił A. W., były tymi skradzionymi na szkodę: A. S. w dniu 27.12.2009 roku i E. M. w dniu 29.12.2009 roku. Oskarżyciel na poparcie tej tezy nie dostarczył żadnych dowodów. Powołanie się na notatkę urzędową znajdujące się na karcie 27 akt nie stanowi argumentu, który podważałby ustalenia Sądu Rejonowego. Po pierwsze notatka urzędowa nie stanowi dowodu, a po drugie, co istotne, z treści tej notatki, sporządzonej przecież dopiero w lipcu 2012 roku wynika, że funkcjonariusz ją sporządzający typując o jakim samochodzie wyjaśniał A. W., ustalił w bazie (...), że T. (...) mogła być T. skradziona na szkodę A. S.. Fakt, że taki samochód skradziono i figurował on w bazie (...) nie stanowi dowodu, że M. B. (1) był w posiadaniu tego samochodu i ten to samochód sprzedał nieustalonej osobie korzystając z pomocy A. W.. Nie jest to również dowód, że A. W. pomagał M. B. (1) w sprzedaży tegoż właśnie samochodu. W wyjaśnieniach A. W. brak jest jakichkolwiek danych pozwalających na pewną identyfikację jakie to dwie T. (...) chciał sprzedać M. B. (1), który przecież zaprzecza by takie zdarzenia miały w ogóle miejsce. Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy trafnie orzekł o niewinnieniu M. B. (1) od popełnienia kradzieży z włamaniami samochodów T. (...) na szkodę A. S. i E. M. oraz o uniewinnieniu oskarżonego A. W. od popełnienia przestępstwa paserstwa na szkodę A. S.. Niezależnie od tego, iż brak jest dowodów na to by M. B. (1) był w posiadaniu samochodów skradzionych na szkodę A. S. i E. M. i dokonał kradzieży samochodu R. (...) na szkodę U. i W. G. Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Rejonowego, że ewentualne skazanie za przestępstwa paserstwa w odniesieniu do wszystkich trzech samochodów byłoby wyjściem poza granice oskarżenia. Przyznać należy, że w odniesieniu do samochodu R. (...) zebrane dowody dawałyby ewentualną podstawę do ewentualnego przypisania M. B. (1) przestępstwa paserstwa lecz nie jest to możliwe w obecnym postępowaniu. Apelujący nie kwestionuje tych ustaleń Sądu Rejonowego z których wynika, że w nieustalonym czasie w okresie do 22 grudnia 2009 roku oskarżony M. B. (1) w nieustalonych okolicznościach wszedł w posiadanie samochodu R. (...) skradzionego ok. miesiąc wcześniej, bo w nocy z 16 na 17 listopada 2009 roku U. i W. G. (1). Nie kwestionuje także apelujący tych ustaleń Sądu Rejonowego, z których wynika, że w nieustalonych okolicznościach M. B. (1) wszedł w posiadanie dwóch samochodów marki T. (...) w okresach od 17.11.2009 roku do 18.07.2010 roku.

Brak jest związku czasowego pomiędzy czynami zarzucanymi oskarżonemu M. B. (1) a tymi, które chciałby apelujący by mu przypisano, odnosi się to w szczególności do samochodu R. (...), co do którego przeprowadzane dowody dawały by podstawę, iż M. B. (1) był w jego posiadaniu i przy udziale A. W. zbył go S. M.. Sąd Okręgowy podziela też w pełni stanowisko Sądu Rejonowego, iż brak jest także związku funkcjonalnego pomiędzy czynami zarzucanymi M. B. (1) a tymi których przypisania domaga się apelujący. Oczywisty jest także brak jedności miejscowej pomiędzy czynami zarzucanymi a ewentualnymi czynami polegającymi na paserstwie.

Z wszystkich tych względów należało zaskarżony wyrok w odniesieniu do osoby M. B. (1) i wszystkich zarzucanych mu czynów, a w odniesieniu do A. W. co do czynu opisanego w pkt 6 części wstępnej wyroku, utrzymać w mocy.

W tym miejscu odnieść należy się do zarzutu z punktu II1c obrońcy oskarżonego A. W.. Sąd Okręgowy nie podziela poglądu obrońcy, iż brak było dowodów, na ustalenie przez Sąd Rejonowy, że w okresie od 17 listopada 2009 roku do 18 lipca 2010 roku M. B. (1) poprosił A. W. o pomoc w sprzedaży nieustalonej T. (...) a A. W. skontaktował go z nieustaloną osobą z L., która miała nabyć ten pojazd. Ustalenia te Sąd Rejonowy oparł na wyjaśnieniach A. W., który samodzielnie okoliczności te ujawnił. Odwołanie ich przez tegoż oskarżonego Sąd Rejonowy trafnie uznał za niewiarygodne. Absolutnie brak było podstaw do tego by kwestionować wyjaśnienia A. W., który dobrowolnie, samodzielnie składał wyjaśnienia podając okoliczności ustalone następnie przez Sąd. Dlatego też w tym zakresie apelację obrońcy oskarżonego uznano za niezasadną.

Przechodząc do apelacji obrońcy oskarżonego A. W. i sformułowanych w niej zarzutów z pkt II 1a i b stwierdzić należy, że trafny był zarzut obrazy art. 410 § 1 kpk a przez to częściowo zarzut obrazy art. 7 kpk w odniesieniu do oceny dowodów dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II dotyczącego paserstwa w odniesieniu do samochodu V. (...). Istotnie, tak jak to wskazuje obrońca, ustaleń w zakresie tego czynu Sąd I instancji dokonał głównie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego A. W. jakie złożył on w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy pod sygn. akt 1 Ds. 466/10 a które znajdują się na karcie 118 – 120 akt sprawy IIK 634/13. Tymczasem w toku rozprawy nie przeprowadzono dowodu z tych wyjaśnień. Treść tych wyjaśnień A. W. miała istotne znaczenie dla oceny sprawstwa i winy oskarżonego i przez pryzmat treści tych wyjaśnień Sąd Rejonowy oceniał pozostałe dowody przeprowadzone w sprawie. Skoro zgodnie z dyspozycją art. 410 kpk podstawę wyroku może stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej to Sąd Rejonowy nie był uprawniony do dokonywania ustaleń faktycznych a wcześniej oceny dowodów z uwzględnieniem dowodu z wyjaśnień A. W. z dnia 25.03.2010 roku (k. 118 – 120). Powyższe uchybienie procesowe niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku i musiało skutkować uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Odnośnie drugiego z zarzutów apelacji, a to obrazy art. 7 kpk mającej wpływ na treść wyroku, zarzut ten nie był zasadny.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy dokonał oceny wszystkich dowodów dotyczących czynu zarzucanego oskarżonemu A. W. a opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku dotyczącego samochodu marki R. (...). Sąd Rejonowy ocenił wszystkie wyjaśnienia oskarżonego W. w powiązaniu z innymi dowodami dotyczącymi tego czynu, ocenił także wszystkie inne dowody, w tym wyjaśnienia M. B. (1) i zeznania świadka S. M.. Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni podziela i nie stwierdza naruszenia dyspozycji art. 7 kpk w tym zakresie oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji w sposób szczegółowy wskazał dlaczego jednym dowodom dał wiarę a innym jej odmówił. Sąd odwoławczy argumentację tę w pełni podziela.

Nie mniej stwierdza, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt II wyroku jako drugi, oskarżony popełnić miał w ciągu przestępstw z czynem przypisanym w pkt II opisanym jako pierwszy, co do którego konieczne było uchylenie wyroku z powodu obrazy art. 410 kpk. Powodowało to konieczność orzeczenia jednej kary na podstawie art. 91 § 1 kk. W efekcie konieczne było uchylenie wyroku w zakresie obydwu czynów przypisanych oskarżonemu A. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w ograniczonym zakresie przy zastosowaniu art. 442 § 2 kpk, a sprowadzać się ono powinno do przeprowadzenia dowodu z wszystkich wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego i rozprawy oraz umożliwienia oskarżonemu ustosunkowania się

do wcześniejszych wszystkich a nie tylko części wyjaśnień, a w pozostałym zakresie do ujawnienia lub odczytania dowodów już przeprowadzanych wcześniej oraz ewentualnego przeprowadzenia nowych dowodów w sprawie.

AP